

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy
w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Regina Stępień (spr.)

Sędziowie sędzia Andrzej Marek, sędzia Jacek Wilga

Protokolant Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2021 r. w Legnicy
na rozprawie

sprawy z powództwa [REDACTED]

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu

o sprostowanie świadectwa służby

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych

z dnia 23 marca 2021 r.

sygn. akt IV P 330/20

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 złotych tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sędzia Andrzej Marek

sędzia Regina Stępień

sędzia Jacek Wilga

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy wyrokiem z 23 marca 2021 r. (sprostowanym w pkt I sentencji postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2021r.) nakazał stronie pozwanej Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu - Skarbowi Państwa, aby sprostowała świadectwo służby powódki [REDAKTED] z 15 października 2020 r. w ten sposób, że:

- w pkt 3 świadectwa służby w miejsce słów: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”, wpisała słowa: „W dniu zwolnienia ze służby: przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”;
- w pkt 4 świadectwa służby w miejsce słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia w stosunek pracy na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948)”, wpisała słowa „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby: przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1947) w zw. z 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948)”,

w dalszej części powództwo oddalił, zasądził od strony pozwanej Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu - Skarbu Państwa na rzecz powódki [REDAKTED] 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nieuiszczone koszty sądowe zaliczył na rachunek Skarby Państwa.

Sąd Rejonowy wydał zaskarżony wyrok na podstawie ustalenia, że powódka pełniła służbę w Izbie Celnej we Wrocławiu w okresie od 30 grudnia 1995 r. do 28 lutego 2017 r. z miejscem wykonywania służby w Urzędzie Celnym w Legnicy. W pierwszym okresie, tj. od 30 grudnia 1995 r. do 30 grudnia 1998 r. w ramach służby przygotowawczej, zaś w pozostałym - w ramach służby stałej. Od początku pełnienia służby do 31 grudnia 2008 r. powódka zajmowała stanowisko kontrolera celnego. Od 30 listopada 2009 r. powódka została mianowana na stopień służbowy starszego rewidenta celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej. Z tym samym dniem zostało jej wyznaczone miejsce pełnienia służby w Referacie Akcyzy i Gier w Urzędzie Celnym w Legnicy. Od 1 stycznia 2010 r. powódka objęła

stanowisko służbowe młodszego specjalisty Służby Celnej w dotychczasowym stopniu starszego rewidenta celnego. Dnia 21 września 2012 r. powódka została mianowana na stopień służbowy młodszego rachmistrza celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej. Od 18 czerwca 2013 r. powódka została awansowana na stanowisko specjalisty Służby Celnej. W związku z wejściem w życie ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, powódka od 1 marca 2017 r. pełniła służbę w Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu. Dnia 25 maja 2017 r. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy z 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej złożył powódce, jak również innym funkcjonariuszom jednostki organizacyjnej, w której pełniła służbę, propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu, tj. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku kontrolera skarbowego, w Dziale Podatku Akcyzowego i Podatku od Gier w Urzędzie Skarbowym w Legnicy. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu wskazał, że zaproponowane warunki będą obowiązywać od 1 czerwca 2017 r. Dnia 9 czerwca 2017 r. powódka przyjęła propozycję, jednakże wskazała, że przyjęcie tej propozycji jest bezpośrednią implikacją obecnego kształtu przepisów ustawy wprowadzającej Krajową Administrację Skarbową i ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej oraz jej sytuacji życiowo-osobistej. Zastrzegła, że będzie korzystać z wszelkich możliwych dróg prawnych, aby pozostać przy prawnie należnym jej statusie funkcjonariusza, względnie status ten odzyskać. Na skutek przyjęcia propozycji, stosunek służby ustał 31 maja 2017 r. w wyniku zwolnienia powódki ze służby: przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy. W dniu zwolnienia ze służby: przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy powódka zajmowała stanowisko specjalisty Służby Celnej i posiadała stopień służbowy młodszego rachmistrza celnego. Od 1 czerwca 2017 r. powódka nawiązała stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kontrolera skarbowego ds. orzecznictwa w Dziale Podatku Akcyzowego i Podatku od Gier Urzędu Skarbowego w Legnicy. W piśmie do Dyrektora Izby Administracji Skarbowej z 27 października 2020 r. powódka domagała się sprostowania świadectwa służby, poprzez wskazanie okoliczności zwolnienia powódki ze służby w pkt 3 i 4 świadectwa służby. Pismem z 10 listopada 2020 r. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu zawiadomił powódkę o odmowie sprostowania świadectwa służby.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części roszczenia. W ocenie Sadu Rejonowego przekształcenie stosunku służbowego powódki w stosunek pracy jest wyłącznie faktem opisanym w przepisach

wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, ale nie stanowi wprost podstawy prawnej ustania stosunku służbowego. Sąd Rejonowy uznał, że na skutek przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy w trybie art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy p. w. KAS dochodzi do zwolnienia funkcjonariusza z dotychczasowej służby, co stanowi podstawę zastosowania art. 188 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Sadowej. Sąd Rejonowy wyjaśnił przy tym, że przekształcenie w trybie art. 171 ust. 1 ustawy p. w. KAS jest w rzeczywistości, de facto „zwolnieniem ze służby”, a więc jedną z trzech przewidzianych w art. 188 ust. 1 ustawy o KAS form ustania (zakończenia) stosunku służby. Tym samym przekształcenie jest realnie zwolnieniem ze służby i samo w sobie wypełnia dyspozycję art. 188 ust. 1 ustawy o KAS, bez potrzeby sięgania po dalsze reguły interpretacyjne i stosowanie prawa w drodze analogii. W tej sytuacji Sąd Rejonowy dokonał sprostowania świadectwa służby w taki sposób, aby w pełni określić przyczynę ustania stosunku służby.

Jednocześnie zdaniem Sądu Rejonowego skoro przekształcenie w rozumieniu art. 171 ust. 1 ustawy p.w. KAS jest w rzeczywistości, de facto zwolnieniem ze służby w rozumieniu art. 188 ust. 1 ustawy o KAS nie ma przesłanek do uznania, że przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy samo w sobie może stanowić podstawę prawną wskazaną w świadectwie służby. Sąd Rejonowy wskazał, że powinien zostać uwzględniony w tym zapisie jeden z wyłącznych wariantów ustawowych z art. 188 ustawy o KAS. Zdaniem Sądu Rejonowego wskazuje też na to wprost § 2 pkt. 4 obowiązującego Rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. W tym zakresie zatem Sąd Rejonowy uznał, że żądanie zawarte w pozwie dotyczące nakazania stronie pozwanej sprostowania świadectwa służby i wydania poprawionego na wzorze poprzednio obowiązującego rozporządzenia, nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej sprostowania świadectwa służby (pkt I) oraz orzekającej o kosztach postępowania (pkt III) wniosła strona pozwana, zarzucając mu:

- I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:
 1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na pominięciu w tej ocenie:
 - akt osobowych powoda, w tym wydanego w dniu 15 października 2020r. świadectwa służby oraz złożonej pismem z dnia 25 maja 2017 r. przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu propozycji określającej warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu oraz jej

przyjęcie przez powódkę, tj. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy z 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, co spowodowało przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy, bez wcześniejszego zwolnienia ze służby,

- treści świadectwa służby z dnia 15 października 2020r., które zawiera oświadczenie wiedzy, nie stanowi natomiast oświadczenia woli pozwanego o zwolnieniu ze służby;
- pominięcie okoliczności, że powódka miała możliwość wytoczenia powództwa przed sądem powszechnym o ustalenie istnienia stosunku służby lub przywrócenie do służby ewentualnie o ustalenie że nastąpiło zwolnienie ze służby, z czego powódka nie skorzystała;
- postanowień Naczelnego Sądu Administracyjnego zapadłych w sprawie powodki, na okoliczność przyjęcia przez Naczelną Sąd Administracyjny, jako przesadzającą kwestii przekształcenia stosunku służby w stosunek pracy (bez wcześniejszego zwolnienia ze służby) oraz braku obowiązku w takim przypadku wydania decyzji o zwolnieniu ze służby, tj.:

- a) postanowienia NSA z dnia 10 kwietnia 2018r. sygn. akt I OSK 60/18,
- b) postanowienia NSA z dnia 2 lipca 2020r. sygn. akt I OSK 3124/18,
- c) postanowienia NSA z dnia 10 sierpnia 2020r., sygn. akt I OSK 3178/18,

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, a w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, że: doszło do zwolnienia ze służby powoda, tj. że przekształcenie o którym mowa w art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.) w rzeczywistości jest zwolnieniem ze służby, podczas gdy przekształcenie nie ma takiego charakteru, a powód nie wytoczył innego powództwa np. o ustalenie;
3. art. 321 §1 k.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 191 k.p.c., poprzez nierozpoznanie istoty sprawy, albowiem powód objął jednym pozwem kilka roszczeń (poza głównym roszczeniem o sprostowanie świadectwa służby powód dochodził roszczenia o ustalenie, że został zwolniony ze służby), a zatem rozstrzygnięcie o dwóch roszczeniach objętych pozwem nie jest poprzedzone rozpoznaniem każdego z tych roszczeń, dochodzi wobec tego do nierozpoznania istoty sprawy.

- II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że „przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy jest wyłącznie faktem opisanym w p.w. KAS, ale nie stanowi wprost podstawy prawnej ustania stosunku służbowego.”, podczas gdy prawidłowe rozumienie tego przepisu prowadzi do przyjęcia, że de jure nastąpiło skuteczne przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy;
2. art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że „przekształcenie w rozumieniu art. 171 ust. 1 ustawy p.w. KAS jest w rzeczywistości, de facto zwolnieniem ze służby w rozumieniu art. 188 ust. 1 ustawy o KAS”, a co za tym idzie w świadectwie służby winno być dopisane że stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia, na podstawie art. 188 uKAS, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że w sprawie nie doszło do formalnoprawnego zwolnienia ze służby, które mogłoby mieć odzwierciedlenie w świadectwie służby, co znajduje również odzwierciedlenie w uchwale SN sygn. akt III PZP 7/19;
3. art. 188 ust. 1 ustawy o KAS w związku z art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej poprzez jego zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy, podczas gdy przepis ten nie powinien mieć zastosowania i przyjęcie, że zasadnym jest wpisanie w świadectwie służby przyczyny ustania stosunku służby jako - w pierwszym rzędzie - zwolnienie ze służby na podstawie art. 188 ust. 1 uKAS, co sprowadza się do powstania wewnętrznej sprzeczności wpisów zawartych w świadectwie - albowiem skorygowane przez Sąd świadectwo służby wskazuje na dwie różne podstawy ustania stosunku służby - zwolnienie i przekształcenie;
4. art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w związku z art. 188 ust. 1 ustawy o KAS w związku z art. 165 ust. 7 p.w.KAS poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przekształcenie jest de facto zwolnieniem ze służby, podczas gdy składana propozycja pracy jak również przekształcenie takiego przymiotu nie posiadały;
5. art. 188 ust. 4 uKAS w związku z zapisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 lutego 2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-

Skarbowej (Dz.U. z 2018r., poz. 413 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i sprostowanie świadectwa niezgodnie z ww. przepisami.

Strona pozwana na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu I i III i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wobec nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy,
3. zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy oraz dokonał właściwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i wydał niewadliwe orzeczenie co do istoty sprawy. Apelacja strony pozwanej pomimo licznych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego nie dostarczyła wystarczających argumentów, które by to rozstrzygnięcie podważyły. Sąd odwoławczy w pełni podziela zatem ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Rejonowego, przyjmując je za własne.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie, w tym w postępowaniu apelacyjnym, sprowadzała się do oceny prawnej czy na podstawie przepisów ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej stosunek służbowy powódki ustał w wyniku zwolnienia ze służby, a zatem czy zaistniała podstawa do sprostowania świadectwa służby powódki. Druga kwestia rozstrzygana przez Sąd I instancji, która nie podlega ocenie Sądu Odwoławczego ze względu na zakres zaskarżenia dotyczyła zasadności sprostowania świadectwa służby na innym wzorze, aniżeli obecnie obowiązujący.

Jeden z zarzutów apelacji dotyczył nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Rejonowy. W ramach tego zarzutu strona pozwana - jak słusznie wskazano w odpowiedzi na apelację - stara się wykreować nowy spór o ustalenie istnienia stosunku służby. Sąd Okręgowy nie zgadza się z takim stanowiskiem.

Powódka pismem z dnia 27 października 2020 r. zażądała od Dyrektora Izby Administracji Skarbowej sprostowania świadectwa pracy. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu 10 listopada 2020 r. odmówił sprostowania świadectwa służby i pouczył powódkę o przysługującym jej prawie wystąpienia z żądaniem sprostowania świadectwa pracy do sądu (k. 9-9v).

Jednocześnie Strona pozwana, zwolnionym ze służby funkcjonariuszom, w wyniku przekształcenia stosunku służby w stosunek pracy z dniem 31 maja 2017 r. w ogóle odmawiała drogi do Sądu. W kwestii dochodzenia roszczeń ze stosunku służby dla zwolnionych ze służby funkcjonariuszy, wiążące stanowisko zajął dopiero Naczelny Sąd Administracyjny w Uchwale z dnia 1 lipca 2019 r. (sygn. akt: I OPS 1/19). Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej zwolniony ze służby przez złożenie propozycji pracy może dochodzić swoich roszczeń ze stosunku służby przed Sądem Pracy. Prawo do Sądu zostało wywiedzione wprost z art. 45 Konstytucji RP, albowiem ustawodawca nie przewidział sądowej kontroli nad procesem zwalniania funkcjonariuszy ze służby w okresie, od 1 marca 2017 r. do 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy prawidłowo zdefiniował i rozpoznał istotę sprawy, a powódka skorzystała z przysługującego jej prawa do sądu występując z roszczeniem o sprostowanie świadectwa służby. Ponadto mając na uwadze, że strona pozwana odmawiała pierwotnie prawa do sądu zwolnionym ze służby funkcjonariuszom w wyniku przekształcenie stosunku służby w stosunek pracy w ocenie Sądu Okręgowego również argumentacja dotycząca wystąpienia do sądu powszechnego o ustalenie istnienia stosunku służby lub przywrócenie do służby – po pierwsze jest bezzasadna, a po drugie nie ma związku z rozpoznawaną sprawą.

Kolejnym zarzutem apelacji było błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego przez Sąd I instancji oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów.

Art. 233 § 1 k.p.c., którego naruszenie zarzuciła pozwana, uprawnia sąd do oceny dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zabranego w sprawie materiału dowodowego. Bogate orzecznictwo zgromadzone na gruncie powołanego przepisu wskazuje na warunki, jakie muszą być spełnione, aby dokonana przez sąd ocenę podważyć. Z dużym uproszczeniem należy przyjąć, że sprowadzają się one do naruszenia przez

sąd zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego. W orzecznictwie przyjęto, że prawidłowe postawienie tego zarzutu wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie poszczególnych, określonych dowodów (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 kwietnia 2004 r., V CK 398/03, Lex nr 174215 i z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, Lex nr 174185). Tylko to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie naruszył żadnych reguł logicznego rozumowania czy zasad doświadczenia życiowego, a strona skarżąca nie podważyła skutecznie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Sąd Rejonowy wyjaśnił na podstawie jakich dowodów ustalił stan faktyczny sprawy i dlaczego w jego ocenie dowody te posiadały walor wiarygodności. Sąd Okręgowy zgadza się z zaprezentowaną oceną. W niniejszej sprawie do ustalenia stanu faktycznego posłużyły dowody z dokumentów. Z kolei treść tych dokumentów nie powinna budzić wątpliwości. Ponadto należy się zgodzić z Sądem Rejonowym, że pomiędzy stronami nie dochodziło do żadnych rozbieżności w zakresie faktów, za wyjątkiem okoliczności związanych z uznaniem charakteru ustania stosunku służby i zasadności sprostowania świadectwa pracy. Jednak ustalenie faktów w tym zakresie wynikało, co również zostało wyjaśnione przez Sąd Rejonowy z przyjętej oceny prawnej zdarzeń, nie zaś z oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego takie stanowisko jest trafne, a przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe prawidłowe i kompletne.

Niemniej jednak mając na uwadze argumenty apelacji Sąd Okręgowy dokonał ponownej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem akt osobowych powódki i nie znalazł podstaw do ingerencji w zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów lub dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne. Zdaniem Sądu Okręgowego apelująca w rzeczywistości nie wykazała dlaczego w jej ocenie Sąd Rejonowy nie dokonał wszechstronnej oceny dowodów i dlaczego wskazana przez stronę pozwaną ocena wymienionych w tym zarzucie dowodów miałyby mieć istotny wpływ na treść wyroku. Należy jeszcze raz podkreślić, że w niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie dla ewentualnego podważania ustaleń stanu faktycznego, ma ocena prawna zdarzeń, a nie analiza treści dokumentów, które Sąd Rejonowy zbadał i ocenił w prawidłowy sposób.

Dodatkowo należy wskazać, że orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego nie są dowodami w sprawie, a sądy powszechne w sprawach z zakresu prawa pracy nie są nimi związane. Sądy powszechne zawsze w pierwszej kolejności będą opierały się na orzecznictwie

Sądu Najwyższego i prezentowanej przez ten Sąd wykładni przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego.

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego, tj. art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej oraz art. 188 ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, również i tym razem nie można zgodzić się z argumentami strony pozwanej. Przede wszystkim interpretacja uchwały Sądu Najwyższego w sprawie III PZP 7/19 zaprezentowana przez stronę pozowaną jest wadliwa. Sąd Okręgowy w całości podziela w tym zakresie rozważania Sądu Rejonowego, który uważa że cytowana uchwała jest kluczowa z punktu widzenia rozstrzygnięcia istotnych w sprawie kwestii. Wnikliwa analiza tego orzeczenia przedstawiona przez Sąd Rejonowy nie wymaga dodatkowego uzupełnienia. Również Sąd Okręgowy podziela pogląd, zgodnie z którym w sytuacji „przekształcenia” stosunku służbowego w stosunek pracy w trybie art. 171 p.w. KAS istnieje prawna odrębność podstaw zatrudnienia wynikająca ze stosunku administracyjno-prawnego oraz cywilnoprawnego w tym sensie, że w procesie "przekształcenia" nie może dojść do sytuacji płynnego przejścia pomiędzy tymi trybami zatrudnienia - zamiany z jednej podstawy zatrudnienia w drugą. Najpierw musi przestać istnieć stosunek służbowy, a dopiero potem może nastąpić nawiązanie stosunku pracowniczego, jako nowego rodzaju stosunku. Taki stan rzeczy miał miejsce w niniejszej sprawie, powódka otrzymała pismo z 26 kwietnia 2017 r., w którym Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy p. w. KAS złożył jej propozycję określającą warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu. Zaproponowane warunki zatrudnienia miały obowiązywać od dnia 1 czerwca 2017r. W przypadku gdyby powódka odmówiła przyjęcia propozycji zatrudnienia albo nie złożyła oświadczenia w wyznaczonym terminie stosunek służby wygaśnie z mocy prawa. Pomijając już, że powódka miała zasadniczo wpływ wyłącznie na powstanie nowego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, wyżej wymienione okoliczności przemawiają jednoznacznie za przyjęciem, że wskazany stosunek służbowy przestał istnieć i trudno się w tym zakresie nie zgodzić argumentacją Sądu Rejonowego. Zwłaszcza, że ma ona bezpośrednie oparcie w cytowanej uchwale Sadu Najwyższego.

W konsekwencji powyższych rozważań należało się zgodzić z Sądem Rejonowy, który uznał, że przekształcenie stosunku służbowego powódki w stosunek pracy jest wyłącznie faktem opisanym w przepisach wprowadzających ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, ale nie stanowi wprost podstawy prawnej ustaniania stosunku służbowego. W tym przypadku podstawy prawnej należy doszukiwać w przepisie art. 188 ust. 1 ustawy o Krajowej

P
O

Administracji Sadowej. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że w jego ocenie przekształcenie w trybie art. 171 ust. 1 ustawy p. w. KAS jest w rzeczywistości, de facto „zwolnieniem ze służby”, a więc jednym z trzech alternatywnych warunków otrzymania świadectwa służby przewidzianym w art. 188 ust. 1 ustawy o KAS. Ponownie taki wniosek ma oparcie w omawianej uchwale Sądu Najwyższego. Badając stan prawny sprawy, w tym kwestie wprowadzenia nowych przepisów dotyczących zmian w zakresie funkcjonowania Służby Celnej, a następnie Celno-Skarbowej należy zwrócić uwagę na brak regulacji, określających obowiązek wydania świadectwa służby po przekształceniu. Powstała zatem luka prawna w uregulowaniu sytuacji osób znajdujących się w takim stanie. Zdaniem Sądu Okręgowego organy stosujące prawo mogą i powinny kierować się zasadami wykładni, pozwalającymi na uzupełnienie tej luki. Taką zasadą jest właśnie wnioskowanie sięgające w tej mierze do art. 188 ust. 1 ustawy o KAS.

Reasumując Sąd Rejonowy dokonał właściwej wykładni wyżej wymienionych przepisów prawa materialnego, których zastosowanie ma bezpośrednie oparcie w stanie faktycznym sprawy. Skoro w sytuacji przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy w trybie art. 171 p.w. KAS istnieje prawna odrębność podstaw zatrudnienia wynikająca ze stosunku administracyjno-prawnego oraz cywilnoprawnego to rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odzwierciedla w prawidłowy sposób formę „ustania” stosunku służbowego powódki.

Ostatni zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 188 ust. 4 ustawy o KAS również musiał zostać oceniony jako bezzasadny. Sąd Rejonowy uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy powódka powinna zostać objęta dyspozycją art. 188 ust. 1 ustawy o KAS. Sąd Okręgowy wyjaśnił dlaczego podziela taki pogląd we wstępnej części rozważań poświęconych ocenie zarzutów naruszenia prawa materialnego. Przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy na mocy przepisów ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej oznaczało, że stosunek służby powódki ustał w wyniku zwolnienia ze służby. Zaktualizowała się zatem przesłanka warunkująca zastosowanie art. 188 ustawy o KAS, wymieniona w ustępie 1 cytowanego przepisu. W tej sytuacji strona pozwana była zobligowana do wydania świadectwa służby powódce, które uwzględniać powinno szczegółowe dane określone w Rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 października 2009 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. Przepisy prawa ściśle określają co konkretnie powinno zawierać świadectwo służby, rozporządzenie określa jego wzór. Jednocześnie świadectwo służby podlega sprostowaniu gdy zawiera niewłaściwą lub wadliwą treść. Sąd Rejonowy uwzględnił stan prawny oraz stan faktyczny sprawy nakazując stronie

pozwanej sprostowanie świadectwa służby powódki. Rozstrzygnięcie Sadu Rejonowego w tym zakresie jest prawidłowe i argumentacja apelacji nie dostarczyła podstaw do jego zmiany.

Z tych powodów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej jako pozbawioną podstaw.

O kosztach zastępstwa procesowego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (D.U. 2015.1800 ze zm.).

sędzia Andrzej Marek

sędzia Regina Stępień

sędzia Jacek Wilga